

суддями в порядку черговості, але це призвело до виникнення проблеми суб'єктивного фактору.

Стаття 118 ЦПК містить положення, що позов пред'являється шляхом подання позовної заяви до суду першої інстанції, де вона реєструється, оформляється і передається судді у порядку черговості. Слід зазначити, що не тільки позовна заява подається таким чином, а цей порядок поширюється на пред'явлення заяв у порядку окремого провадження та заяв про видачу судового наказу. Аналізуючи буквально цю норму, слід сказати, що у ній чітко не закріплено положення кому конкретно подається заява. Вирішення проблеми кількості справ, що припадає на одного суддю, та їх зміст, які впливають на остаточний результат в його праці. Але розподіл їх у порядку черговості, як це передбачено статтею 118 ЦПК, не передбачає розмежування кількості справ та їх складності, ми знову можемо побачити той суб'єктивний фактор який існує в судах. В цьому випадку, якщо суддя не сподобається тій особі яка розподіляє справу він буде приречений займатися справами з великим емоційним навантаженням і складністю, тоді як інші судді будуть займатися вирішенням лише цікавих і простих справ. В цьому розподілі є і позитивні моменти, а саме: від тієї особи, яка розподіляє справи буде залежати чи потрапить конкретна справа до сильного судді, який здатен розібратися у всіх складностях цієї справи.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. - К., Юрінком, 1996.
2. Закон України «Про судоустрій і статус суддів». 7 липня 2010 в редакції вид 13.06.2012.
3. Цивільний процесуальний кодекс України 18.03.2004. К.: Атіка, 2012.
4. Цивільний процесуальний кодекс України: Науково-практичний коментар /За ред. В.В. Комарова. - Х.: Одісей, 2010. - 816 с.
5. Цивільний кодекс. Цивільний процесуальний кодекс України. Постанови Пленуму Верховного Суду України в цивільних справах. / Відп. Ред. П.І.Шевчук. - К.: Юрінком Інтер, 2010. - 496 с.
6. Справочник по подготовке гражданских дел к судебному разбирательству /Под ред. Н.М.Гурбатова - М., 1989.
7. Давыденко Г.И. Рассмотрение гражданских дел судом. - К., 1985.
8. Бичкова С.С. Цивільне процесуальне право України. Навчальний посібник. К. Атіка, 2009

Виконання судових рішень: окремі питання

Коляда М.О., студент 4- КА курсу ННІЗН НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор **Бичкова С.С.**

Виконання судових рішень як елемент діяльності супроводжує попередню діяльність юрисдикційного органу щодо розгляду та вирішення спору. Виконувати необхідно щось, тобто акт уповноваженого органу (суду). Тому виконання рішення і є кінцевим етапом юрисдикційної (правозахисної) діяльності. Без реалізації цієї стадії (етапу) втрачається сенс попередньої діяльності суду та інших органів (осіб), які уповноважені на здійснення захисту прав, свобод та законних інтересів фізичних чи юридичних осіб, територіальних громад чи держави [1, с. 5].

Свого часу відповідну проблематику досліджували такі вчені, як: П.П. Заворотько, В.В. Комаров, В.І. Тертишніков, С.Я. Фурса, В.М. Шерстюк, М.Й. Штефан, В.В. Ярков та ін.

Проте на сьогоднішній день стан виконання судових рішень в Україні є незадовільним, що зумовлено недосконалістю законодавчої бази, яка регулює діяльність органів державної виконавчої служби.

Насамперед, слід звернути увагу на невизначеність місця виконавчого провадження в системі права. Деякі автори розглядали виконання судових рішень саме як стадію процесу (П.П. Заворотько, В.В. Комаров, В.В. Баранкова). Окремі науковці вважають, що виконання рішень - це окремий вид провадження (В.М. Шерстюк, В.І. Тертишников). Хоча деякі вчені висловлювали і висловлюють думки про існування окремої галузі права - виконавчого права (М.К. Юков). Останнім часом в Україні є тенденція щодо визнання адміністративно-процесуальної природи виконавчих правовідносин (М.Й. Штефан, С.Я. Фурса, С.В. Щербак), однак збільшується й кількість прихильників визнання за виконавчим провадженням статусу самостійної галузі права, під назвою «цивільне виконавче право» [2, с. 7].

Незважаючи на постійну увагу науковців до проблем виконання судових рішень, наявна необхідність сформувати сучасне уявлення про процесуальне становище осіб, які беруть участь у виконавчому провадженні з урахуванням останніх змін у законодавстві і сучасного стану практики.

У національному законодавстві закріплено, що сторонами виконавчого провадження є стягувач і боржник. Стягувач - це фізична або юридична особа, на користь чи в інтересах якої видано виконавчий документ. Боржником є фізична або юридична особа, визначена виконавчим документом. При цьому сторони можуть реалізувати свої права та обов'язки у виконавчому провадженні самостійно або через представників.

Однак цього замало. Україна обрала для себе шлях вступу до Європейського союзу. Велика увага цього об'єднання країн приділяється саме захисту прав людини, тому нашій державі необхідно провести низку реформ, які мають привести українське законодавство у відповідність до європейського.

Список використаних джерел:

1. Білоусов Ю.В. Виконавче провадження: Навч. посіб. - К.: Прецедент, 2005. - 192 с.
2. Фурса С.Я., Щербак С.В. Виконавче провадження в Україні: Навч. посіб. - К.: Атіка, 2002. - 480 с.
3. Щербак С. Місце виконавчого провадження в системі права України // Підприємництво, господарство і право. - 2001. - № 6. - С. 75-79.

Заповіт подружжя як новела вітчизняного спадкового законодавства

Красівська З.Р., студент Вінницького відділення ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Лов'як О.О.

Заповіт є найдавнішою формою спадкування, що пройшов тривалий і складний шлях розвитку. Адже кожна людина, яка володіє тим чи іншим майном, хоча б раз у житті замислюється над питанням: як краще ним розпорядитися? Одним із різновидів заповіту є заповіт подружжя, який законодавець перейняв із досвіду інших країн, зокрема з ЦК Німеччини. В Німеччині такий заповіт називають «берлінським заповітом». Спільний заповіт подружжя за законодавством Німеччини є чітко та логічно завершеним інститутом спадкового права, який надає широкі можливості заповідачам вибрати конкретний варіант розпорядження своїм майном на випадок смерті.

Заповіт подружжя відноситься до новел вітчизняного спадкового законодавства. На думку З.В. Ромовської, перевагами даного заповіту є те, що:

- 1) кожен з подружжя має впевненість в особі кінцевого правонаступника; 2) тому з подружжя, хто переживе, створена можливість продовжити своє життя у звичній для нього обстановці та у звичній атмосфері.